

Alegria en mig de la batalla

Un relat de: [aleshores](#)

La majoria dels presents no hi eren o eren encara uns nens aquell diumenge de principis de 1976 que la imatge del cinc d'oros Al fons, tot baixant per la Diagonal, em porta al cap. N'èrem molts menys, una ínfima minoria i vigilavem més, per qualsevol costat el podien sortir els grisos.

Sento nostàlgia, però aquest sentiment només em val a mi, i passatgerament. Sento i noto en la gent un esclat l'alegria: ens hem congregat en un nombre molt important i ho celebrem. Sabem que la cosa està més a prop tot i que costarà. Ho sabrem ben aviat; en unes poques hores la violència desfermada dels administradors de la força de l'estat faran crides a aïllar els "violents" adjectiu amb el qual volen justificar la seva acció, la qual abastarà indiscriminadament tothom que corri per a ciutat. Gentussa com els Batlle, Buch i (B)arlaska, fidels devots de la patacada a la cara i no en sentit figuratiu, sinó com a producte de l'impacte de pilotes de goma, o de l'acarnissament a terra de deu contra un amb puntades allà on caiguin. Gentussa que no vol entendre de raons.

Sentirem pena i repulsa i agermanament i solidaritat, que anirà a més, amb els ferits. "En mala hora hem desenterrat a Franco, amb la falta que ens fa ara!", diran alguns de partit del Gal i de l'Iceta.

Però el que veig en aquest moment és alegria, és ball al mig de carrer, al ritme de senzilles i meloses cançons en català que la gent se sap i canta baixet i acompanya amb el ball. Observo detingudament les cares de la gent, tan diverses. M'he canviat les ulleres fa pocs dies i em sorprèn el detall amb que m'arriben les seves imatges. Una jove amb una pancarta feta a ma on hi surt, inevitablement la seva mare: allò més proper que tindrà mai. Una parella madura amb els peus ben posats a terra. Es veuen compensats. Ell també sembla intel·ligent. Amb els peus plans sobre la terra, connectada tan amb la terra com amb el mòbil. L'avi que recorda algunes escenes passades sobre el terreny.